

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemnik za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“. Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

„Moskovskija Vedomosti“ o uzrokih vstaje v Bosni in Hercegovini.

Delo pomirjenja Bosne in Hercegovine, izročeno Avstro-Ogrske Berolinskim kongresom, napreduje jako počasi. Po triletni okupaciji turških provincij od avstrijskih vojakov, stojimo na predvečerju ravno take vstaje, kakor je bila 1875. leta. Avstrijski vojaki odpravljajo se v ogromnem številu v južno Hercegovino in v Boko Kotorsko, da bi zadušili vstajo, izzvano ugnetenjem „kulturträgerjev“, kateri postopajo z nesrečnim naseljenjem veliko grše in nepravilneje, nego so postopali sami Turki. Poslednji mučili in presledovali so kristijansko naseljenje, no, vse jedno bil je položaj „raje“ po občem odzivu Hercegovincev veliko boljši.

Kaj je izzvalo vstajo Hercegovincev? Kdo jim je vodja? To sta vprašanji, katerima se dan za dnem pečajo avstro-ogrski časopisi, kateri, kakor je bilo tudi pričakovati, dolže ob vsem Rusijo in njene „panslavistične“ agitatorje v Srbiji in Črnej gori. Podobno brezmiselnost obdolženje opovračati smatram za popolnem nepotrebno. Da mnogi ruski patrijotje in Srbi v kneževini kakor v Črnej gori sočuvstvujejo s svojimi ugnetenimi brati, o tem gotovo nij najmanjše sumnje, in tega nam tudi ne morejo zabraniti ni dunajski ni peštanski časopisi. Iz tega pa vse jedno še ne sledi, da bi Rusi in „panslavistični“ agitatorji materijelno podpirali vstajo, katera more dovesti do jako resnih mejnarodnih homatij in težav.

Če obrnemo pogled na zgodovino avstrijske okupacije, zapazimo takoj lahko, da bi bile v Bosni in Hercegovini popolnem nepotrebne bodi si kake panslavistične agitacije, kajti avstrijska vlada sama delala je, kar je bilo v njenej moči, da razdraži narod, kateri je uže brez tega imel Avstrijo za svojega najhujšega vruga. Sovraštvo Bošnjakov in Her-

cegovincev k Avstrijem izrazilo se je precej pri začetku okupacije, ki je stala Avstrijo ne malo žrtev in zahtevala mobilizacijo mnogoštevilne vojske.

Glavna zadača Avstro-Ogrske obstala je, kakor znano, v tem, da reši ona v zasedenih provincijah dve vprašanji, imejoči ogromni pomen za vse naseljenje, — agrarno in religijozno. Če bi bili dunajski politiki vestno izpolnili, kar jim je bilo v Berolinu naročeno, če bi bili oni v resnici pozornost obrnili na zboljšanje blagostanja naseljenja, bilo bi brž ko ne na jugu raznoplemenne Avstro-Ogrske denes vse mirno in avstrijskim ministrom ne bilo bi treba delati ogromne ztrate, vzbujajoče vseobčo nezadovoljnost v Avstro-Ogrske samej.

Vstopivši po trdem uporu od strani naseljenja, v obladanje Bosne in Hercegovine, naložila je avstrijska vlada od borbe osiromašenemu narodu ogromne davke, katere on nikakor nij bil v stanu plačevati. Skromno premoženje Bošnjakov in Hercegovincev prodajalo se je za nezadovoljno ceno zaradi zaostankov davka, katerega je Avstro-Ogrska izterjavala z ne navadno strogostjo, da ne rečemo trdosrčnostjo. Zastonj bile so pritožbe pravoslavni kristijanov, in njihove prošnje, ki so jih podajali dunajski vladi. Vse te pritožbe imeli so za rezultat „panslavistične“ agitacije, in osebe, ki so jih izročale, stavile so se vsled tega pod policijski nadzor. Zato so pa turške deputacije blagovoljno sprejemali v dunajskem Burgu in jim obetali vse mogoče privilegije in olajšanja.

Naseljenje prvi čas nij podvzelo nikakih sovražnih korakov proti Avstro-Ogrske, v nadi, da se bode pri obetanem v bližnji bodočnosti razrešenji agrarnega vprašanja, položaj naroda olajšal in da bode v stanu plačevati naloge. Posebna vladna komisija pristopila je res kmalu k izdelovanju projekta za uravnavanje agrarnih odnošajev, no ta projekt nij zadovoljil ne Turkov ne Srbov. Prvim bilo je neprijetno, da morajo ravno tako, kakor kristijani

nositi državna bremena, a poslednjim bilo je naloženo, plačevati najemščino turškim agam in razen tega še davek od najete zemlje, katere dohodki so tako mali, da ne zadostujejo niti za najsiromašnejše življenje. Agrarna reforma dovela je samo k temu, da je vlada obremenila z davki kristijane in mahomedane, ne izmenivši ni za las odnošajev mej posestniki-Turki in najemniki-kristijani.

Pri reguliranji religijoznega vprašanja v Bosni in Hercegovini vodili so avstrijsko vlado ravno tako izključljivo le tuji interesi. Turkom, res, dali so polno svobodo veroizpovedanja, no, za to jeli so pravoslavne na vse načine preganjati. Katoliška propaganda jela se je na vse strani razširjati in naperjena bila je poglavito proti pravoslavju, preganjanemu v vsej Avstro-Ogrske. Bošnjakom, posebno Hercegovincem je njihova narodnost in religija jako draga. Se je li čuditi, če so oni nazadnje jeli sovražiti vlado, katera se trudi ponemčiti narod in ga spremeniti v latinstvo?

Nemiri v Bosni in Hercegovini pričeli so se uže davno, a vlada jih je umetno zakrivala. Vsa pisma in korespondence prejete iz Bosne, bile so najstrožje cenzurovane in so se po uradni razsodbi uničevale. Poleg tega se v Bosno nij puščal ni jeden slovanski list. (Menda le ruski ne. Uredn.)

Upeljava vseobče vojne dolžnosti bila je kaplja prepelnivša čašo.

Grobi prelom berolinskega traktata in vrhovnih prav sultana, razdražil je posebno mohamedance, kateri so se vsled tega jeli izseljevati v ogromnem številu. Kar se tiče kristijanov, ne služivših v vojakih pod turško vlado, umeli so tudi oni škodo, katera jim grozi, če jim bodo delavne moči odvzete in nij se čuditi, da se oni rajši hočejo bojevati na svoj račun, kakor pa v redih sovražne avstrijske vojske. Kako se bode končala sedanja vstaja, to videti naprej je nemogoče. V višjih vojnih krogih

LISTEK.

NOV.

(Spisal I. Turgenjev, preložil M. Malovrh.)

Prva knjiga.

(Dalje.)

XI.

Gosta, tako napovedana, bila sta stara naša znanca, Ostrodumov in Mažurina. Oba sedela sta v slabo meblovanj sobi Markelovljeve hiše ter pri žalostno gorečej lučnici ol pila in tobak pušila.

Neždanovljev prihod ja nikakor iznenadil nij, kajti znala sta, da ga bode Markelov skušal seboj privedi; — tem bolj začuden je pa Neždanov bil.

Ko je vstopil, pozdravil ga je Ostrodumov, rekoč: „Dober večer želim, prijatelj!“ Mažurina zarudela je do las in mu v roko segla. Markelov povedal je Neždanovu, da sta njegova znanca zavoljo „vkupnega delovanja“ iz Petrograda prišla, da ostane Ostrodumov v S. guberniji, da dela ondud kaj propagando; Mažurina pak da pojde v K., kjer se ima z neko osobo sniti.

Markelov se je pri tej priliki brez povoda razsrdil, kajti nikdo mu nij oporekal. Z bliščečimi očmi grizeč si ustna, govoril je zamolklim, a jeznim glasom o tedanjih razmerah, o nujnej potrebi energičnega postopanja ter povedal, da je skoro vse pripravljeno in da samo strahopetci še o odlaganji govoré.

Videlo se je, da neče, odkar je slednjo nado priboriti si Marijano izgubil, na nobeno stvar več ozir jemati ter se le hitreje „dela“ lotiti. Njegov govor spominal je človeka na deblo, teslom obsekano: bil je brez lepih izrazov, kratek, oster — in srdit; jednolično tekla so mu besede čez bleda ustna ter spominale slušatelja na kratko hripavo lajanje starega psa.

Pripovedoval je, kako dobro on kmete v okolici in tvorniške delavce pozna, da je mej njimi mnogo nadarjenih, vrlih ljudi, na priliko Jeremija iz Golopeckega, ki so pripravni iti proti kateremu koli treba. Tega Jeremijo spominal je še nekatere krati. Vsak trenutek udaril je z desno roko ob mizo, a z levo roko mahal je po zraku. Te zarastene suhe roke, ti prsti, kričeči glas in bliščeči očesi naredile so velikansk utisek. Na potu je Markelov z Nežda-

novom le malo govoril; zdaj mu je žolč prekipel. Mažurina in Ostrodumov pritrdila sta mu s smehljaji, pogledi in kratkimi vzkliki; z Neždanovom se je pak nekaj čudnega vršilo. Iz začetka skušal je Markelovu ugovarjati; opomenil je, kaj bi nepremišljeno, prehitro začeto delo lahko škodilo; čudil se je, kako se je stvar tako hitro odločila, ne da bi prej narod na to pripravljen bil . . . A naposled jela je i njemu kri gorkejša postajati in začel je z nekakšnim obupanjem, s solznimi očmi ter kričečim glasom govoriti v onem duhu kot Markelov, da, še hujše. Teško je reči, zakaj: se je-li morda kesal, da nij v poslednjem času tako delal kot prej; ali se je nad samim seboj in nad vsemi ostalimi pristaši jezil; ali je hotel notranji glas zaglušiti; ali se celo pred novodošliimi pristaši izkazati?

Do ranega jutra trajalo je to posvetovanje: Ostrodumov in Mažurina sedela sta na svojih sedežih kot da sta privezana, a ni Markelov ni Neždanov se nij vsedel. Prvi stal je kot straža na jednem ter istem mestu in se nij premaknil, drugi pak stopal je z nemirnimi, zdaj krajšimi zdaj daljšimi koraki po sobi. Govorilo se je, kaj je treba v bodoče storiti, kako ulogo bode kdo igral; nabrali so nekoliko

Dunaja, kakor naznanjajo avstrijski listi, uže sedaj kažejo na neobhodnost razširjenja okupacije. Ali avstrijski politiki še ne spoznajo, da ima vsako potrpljenje svoje meje in da „razširjenje okupacije“ lahko dovede do mejnarodnih težavnosti.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 7. februvarja.

V nedeljo imele so delegacije avstrijske sejo in na dnevnem redu bilo je poročilo budgetnega odseka o izvenrednem kreditu 8 milijonov za vojno. Bila je to jako živahna debata. Osobito omeniti je jedrnatega govora Klaičevega, kateri je proglasil politični panslavizem za šimero in v krepkih besedah dokazoval potrebo narodne administracije v okupiranih provincijah. Sturm skušal je z nesposodno rabulistikom in sumničanjem o lojalnosti Jugoslovanov postaviti v lepo luč iredentovce. Ta mož je v nemški svojeglavi zaslepljenosti se drznil tako ualeč, da je vojakom, ki se bojujejo zdaj za Avstrijo, odrekal zmožnosti za vojevanje. Govor njegov je bil polna denunciacij; govornik kazal se je velikega prijatelja rovarjev iredentistov. Plener dokazoval je, da se mora Avstrija v okupiranih provincijah opirati na ortodoksni element in dejal, da se morata zdaj obe deželi absolutistično vladati. Heilsberg je malenkostno govoril in se obračal z nemško aroganco proti Rodiču. — Kreditna predloga se je sprejela.

„National Ztg.“ razmotriva v dolgem članku uzroke vstaje na jugu, osobito v Bosni in Hercegovini in pravi mej drugim: „Magjarom veljajo zdanji upori tamošnjih Slovanov in kdor hoče uzroke preiskavati, ta bode moral pečati se s splošnim značajem in glavnimi napakami zdanje magjarske politike. Velika napaka je, da hočejo iz vseh dežel krone sv. Štefana napraviti magjarsko državo. To je neizpeljivo, da bi dve tretjini državljanov si dali posiliti narodnost jedne tretjine. Magjari tudi ne bodo drugega dosegli, kakor odločen upor in jezo zatiranih.“ Dalje svetuje list Magjarom, naj popustijo to svojo brezuspešno, a za obstanek Avstrije toli pogubno politiko, pustijo naj slovanskim rodovom na jugu razvijati se na narodnostnej podlagi in dajo naj jim primerno upravo in potem bo — mir. — O položaji se poroča v „Narodni list“: Vstaši pišejo pretilna pisma glavarjem na morji ležečih vasij, ker so Avstriji zvesti. Po noči zvonijo vstaši na gorah in prižigajo ognja. — V Hercegovini napravila se je kolona prostovoljcev, da se bojujejo proti vstašem. Prostovoljci iz Rasna, Popova in Ljubuska dobili so puške uže iz vojaške založnice v Metkoviči. — Vstaši skušajo prebivalce onega kraja Boke, ki leži mej Buduo in Kotorom, za se pridobiti.

Vnanje države.

Včeraj objavili smo v tem listu napitnico generala Skobeljeva in čitatelji se bodo spominjali, da je konec govora bilo govorjenje o Slovanih na jadranskem morji, a besede niso bile natančno navedene, ker jih tudi „Nov. Vrem.“, iz katere smo vzeli govor, nij prinesla. A zdaj prinesel je list „Rus“, katerega izdava Aksakov, po besedah dotično mesto, ki se glasi: „V tem času, ko smo mi tu veseli zbrani, imenujejo tam doli na obalih jadranskega morja naše slovanske

brate, ki se borijo za svojo vero in narodnost, „roparje“ in tudi tako z njimi ravnaajo! Tam na slovanskih nam sorodnih tleh nastavljen je nemški ogrski orožje na prsi bratov naših po veri!“

Kako je mnenje v Rusiji o Skobeljeveji napitnici, se piše v „Berl. Tagblt.“, da je javno mnenje jako razburjeno proti Avstriji. Vender so ruski listi z velikim zadovoljstvom govorili o govoru grofa Kalnokya, kateri je poudarjal prijazno razmerje mej tema državama. „Golos“ pravi, da boče Rusija v dramu, ki se boče vršila na balkanskem pol. otoku, igrala ulogo mirnega opazovalca in da ne bode niti neposredno niti posredno posegla v razvoj; več pa da ni Avstrija ni Nemčija od nje zahtevati ne more. „Nov. Vr.“ pa piše uže bolj natanko in pravi, da bi bile pač želje vsakega Rusa, da Avstrija odstopi Bosno Srbiji in Hercegovino Črnej gori, da tako pridobi simpatije Jugoslovanov.

V Carigradu smatra se vstaneke v Krivošijah in Hercegovini prvim početkom „novega slovanskega gibanja“. Turški kakor avstrijski interesi zahtevajo, da se mu nasproti stopi. V carigradskih krogih se trdi, da je ruski vpliv v Bolgarskej in Črnej gori, v Perziji in Grškej mnogo večji, nego kake druge države.

V Bavarskej unel se je zopet parlamentni boj za šolo. Zbornica poslancev zavrgla je pred kratkim predlog o simultanski šoli. Luthard pa je stavil zopet nov predlog: „Ljudska šola mora biti konfesijonelna šola; šolski okraj naj se kolikor mogoče družji z župnijskim okrajem.“ Minister za uk in bogočastje je dejal, da se ta predlog ne more sprejeti, ker se ne more izvesti.

Dopisi.

Izpod Nanosa 2. februvarja. [Izv. dop.]

Mnogo se je uže govorilo in se še govori in piše po novinah in v brošurah o Rudolfovej železnici oziroma o podaljšaji iste do Trsta. Odposlale so se od solnograškega, koroškega, kranjskega, istrskega deželnega, kakor tudi tržaškega mestnega zbora do visoke vlade prošnje, v katerih se je v obče prosilo nagle podpore tako očitno propadajočej trgovini; poudarjala ter naglašala se je v vseh omenjenih prošnjah ali peticijah velika nujna potreba, da se Rudolfova železnica dogotovi do Trsta. Da je to silno potrebna ter važna stvar, je pač razvidno, ker se cele dežele za to oglašajo, torej mislim, da bi nikakor ne bilo odveč, ako tudi „Slovenski Narod“ o tem kaj spregovori.

Večina v tej zadevi izvedenih mož, izražuje se za črto Loka-Razdrto-Trst. O onej preko Predila, katera bi stala 34 milijonov forintov ter se 5 do 7 let delati morala, a v stratežnem oziru bila popolnem nekoristna, pač govoriti nij. Črta Loka-Razdrto-Trst bila bi tudi radi tega važna in koristna, ker bi vezala Loko, to je Rudolfovo v istrsko državno železnico na postaji Divača, nadalje pa še črto Hrpelje-Kozino direktno s Trstom.

Te naposled imenovane črte niso glede južne železnice niti stranske niti nadaljevalne, ker se na jednem konci vežejo z Rudolfovo, na drugem pa z istrsko državno železnico. Smejo se torej kaderkoli

izdelati, bodi si od države same ali pa, ako ta odstopi dovoljenje podjetnikom, od zasebnikov brez vsake zapreke od strani južne železnice, ker bi se privilegij ne dotikale.

Popolnem opravičena je torej trditev solnograške trgovinske in obrtue zbornice, namreč, da pri zdanjih razmerah nij nobene boljše, ne cenejše in bolj prilične črte, kakor je Loka-Razdrto-Trst.

Ta črta bi pa tudi koristim Istre zadovoljila, ker bi jo preko Kozine s Trstom prav tesno vezala. Na ta način bila bi konkurenca na vse strani možna. S tem, da bi bila Rudolfova železnica dogotovljena do Trsta, bila bi železnična črta od Loke do Trsta za 42 kilometrov krajša nego zdaj, ko je treba voziti iz Loke preko Ljubljane po južnej železnici v Trst, kar se tudi prezirati ne sme. A tudi na tem nij največ ležeče; nego glavna stvar je, da se čisto neodvisno izdela Rudolfova železnica do Trsta ne samo domačej, nego občnej velikej trgovinskej prevoznji na izdatno korist.

Pred nekim časom čitali smo po časopisih, da vlada se nij še odločila, na kak način bode ustregla tržaškim pravičnim terjatvam, ali s tem, da se dovrši neodvisna Rudolfova železnica do Trsta, ali pa, da se pogodi z južno železnico, da ta zniža vozino.

Ako bi se poslednie izvolilo ter hotelo utemeljiti, je sveta dolžnost vsacega avstrijskega domoljuba to napako pravočasno pobijati ter z vsemi mu na razpolaganje stoječimi sredstvi izpeljavo energično zabranjevati. Le z dogotovljenjem Rudolfove železnice do Trsta bode občnej koristi stalno in temeljito pomagano.

Potrebna svota 21 milijonov, za napravo loške železnice ali pa državno letno izdavanje okolo jednega milijona več, bi ne bilo brezkoristno ter potratno zavrženo; kajti črta, koja bi se s to svoto napravila, bi bila dejanska državna last in drugič, če bi tudi ta svota ostala brez dobička, kar je neverjetno, bi pa neposredno donašala obilo dohodka, ker bi s tem letni primanjkljaj, okolo 5 milijonov, katerega mora država Rudolfovej železnici pokrivati, zdatno se zmanjševal in v kratkem času pa skoro gotovo izginil čisto.

Pomisleka vredno je pa tudi to, da največji del teh 21 milijonov prišel bi v roke ubozih, delaželnih državljanov, kar se vsled revščine in bede, kateri kraljujeta v krajih, kjer bi se železnica gradila, nikakor prezirati ne sme. Po drugih provincijah, katere so imele pri dozdanjih vladah pred našimi prednost, narejenih je železnic na stotine kilometrov — gotovo ne tako neobhodno potrebnih in koristnih, — da se je revežem opomoglo iz velikih stisk, katere so nastale vsled slabih letin. Smelo se trdi, da malo ali pa nič denarja nij naša vlada tako v občo korist izdala, kakor bi tega.

(Konec prih.)

majhnih knjig, rokopisov in listov ter jih zvezali; potem govorilo se je tudi o trgovci Goluškiju, imenovali so ga sicer neizobraženim, a vrlo delavnim človekom, o mladem propagandistu Kisljakovu, ki ima mnogo znanja, ali hoče vse prehitro delati ter si o samem sebi preveč misli; naposled izreklo se je tudi ime Solómin . . . . .

„Je-li to voditelj papirnici?“ vprašal je Neždanov, spomnivši se onega Sipjaginevega govora, kjer se je to ime izreklo.

„Oni isti,“ potrdil je Markelov, „s tem se morate na vsak način seznaniti; — vsakako je jako vri človek.“

Govor je bil potem zopet o Jeremiji iz Golupecka, o nekem Cirilu, služočem pri Sipjagu, o nekem Mendeleji, zvanem Dutik, na katerega se pa nij mnogo zanašati, ker je le tedaj pogumen, kadar je trezen, kadar je pak pijan, je bojzljivec, — pijan je pa vedno.

„No, ali mej vašimi ljudmi nobenega nij, na katerega bi se mogli zanašati?“ vprašal je Neždanov.

Markelov je dejal, da, ali imenoval nij nikogar ter začel o nekaterih meščanih in seminaristih go-

voriti, ki bi pa mogli le s svojimi pestmi služiti, kajti kamor jeden izmej njih udari — ne raste več trava! Neždanov je bil vrlo radoveden, kakšni so odnošaji mej plemstvom in Markelov mu je dejal, da se je na pet ali šest mlajših plemenitašev zanašati — da je jeden mej njimi celo Nemeč in še radikalnejši od vseh družih; toda znano je, da se nij na Nemeča nikdar zanašati; ta te prevari in izda, da sam ne veš kdaj! Tudi treba čakati, o kakšnih novicah bode Kisljakov govoril. — Neždanov vprašal je nadalje, kaj je z vojaki. Tu nij Markelov koj vedel kaj odgovoriti ter dolgo svojo brado gladil . . . o ljudeh tega stanu se do zdaj nič, čisto nič čulo nij . . . ako nij morda Kisljakov koga pridobil . . .

„Kdo pa je ta Kisljakov?“ vprašal je Neždanov neiztrpljivo.

Markelov se je pomenljivo nasmijal ter rekel: „to je človek . . . takšen človek . . . Jaz ga sicer le malo poznam . . . kajti videl sem ga le nekatere kratki; toda ta človek piše pisma — takšnih pisem še nikdar čital nijsem!! Jaz vam jih bodem pokazal . . . In ta marljivost! Pet ali šestkrat je uže po celej državi potoval; od vsake postaje pak pošlje list . . . deset do dvanajst strani obsezajoč!“

Neždanov pogledal je začuden Ostrodumova; toda ta sedel je kot da je iz kamena izsekan; Mažurina nabrala je sicer ustna v čuden nasmeh, ali molčala je i ona. Neždanov hotel je baš Markelova izprašati, kaj je on storil za širjenje socijalnih idej v kmetih svojega posestva, ko se je Ostrodumov v razgovor umešal.

„Čemu vse to zdaj?“ je rekel. „Stvar nij truda vredna; kasneje trebalo bode itak vse izpremeniti.“

Govor je bil zopet o politiki. A kragulj, ključoči Neždanovljevo srce, je tem huje grizel, čim glasneje in brezozirneje je govoril. On je samo jeden kozarec piva izpil in vender se mu je nekatere kratki zdelo, da je pijan — v glavi se mu je vrtelo in srce mu je tolklo, kot da hoče počiti.

Naposled, ob štirih zjutraj, ko se je posvetovanje završilo ter vsak iz društva skozi predsobo mimo spečega sluga šel ter svojo posteljo poiskal, stal je Neždanov še mnogo časa nepremakljivo na jednem ter istem mestu, zamišljeno v tla uprtimi očmi. Še vedno donel mu je v uho žalostni, prežalostni glas Markelovljev: samoljubje tega človeka moralo je strašno razžaljeno biti — in vender se je toliko zmožel, da je čisto nase pozabil, ter se je onemu,

Izpred porotnega sodišča na Dunaji.

Vesteneck proti „Tribüni“.

(Dalje.)

Glede od vit. Vestenecka v kranjskem deželnem zboru proti sedanji vladi izjavljenih besedij pravi dr. Porzer:

Ne morem si misliti, da je vedenje gospoda zasebnega tožnika kot zasebnika bilo drugače, kakor ono politično, ki ga je pokazal v kranjskem deželnem zboru. In če je to istinito, uverjen sem, da mi bode vsak pošteno misleči pritrdil, ako rečem: **ne-pošteno, krivo, nevihteško je**, ako kdo urad, s katerim poverila ga je vlada, v to zlo rabi, da deluje zoper vlado.

Nij še dolgo temu, ko je na Francoskem številu političnih uradnikov odložilo svoj urad; bili so to policijski poverjeniki, možje, ki žrtvovali so svojo ekzistenco ter izstopili iz državne službe, ker prepričanje in nazori vlade niso se ujemali z njihovimi.

Ako bi bil tožnik v trenutku, ko je grof Taaffe prevzel vladno krmilo, položil svoj urad, nikdar bi mi ne bili njegovi neprijatelji. Mogli bi reči: to je poštena nemška odkritost in pravednost. Tega pa nij storil. On je čakal — in še čaka dotle, dokler ga zopet obsevajo žarki onega solnca, v katerega blešči izrasel je tako krasno in nadeja se, da bode še rasel.

To njegovo vedenje je odločilna točka. Pomislite samo mesto, katero zavzema politični uradnik ne same pri nas, temveč na vsem svetu. Ako naj je vladi sploh mogoče, izvrševati svoje ideje, mora na to računati smeti, da so politični uradniki poslušni njenim intencijam.

To niso reakcionarni, to niso absolutistični nazori. Baš v najbolj napredovavših državah — spominam na prvo francosko republiko, na ministerstvo Gambetta, na vlado komunistov — upotrebljeval se je ta običaj, v tem pogledu spominati mi je tudi na naredbo cesarja Viljema, ki terjala nepogojno, da je političen uradnik poslušen nameram vlade.

Izgovorilo se je besedo, da tu zadeva politično pravdo. Prosim vas, da to besedo sprejmete previdno. Tu ne ide za politična vprašanja ali politične nazore. Stavite si pred oči, da tudi političen pristaš lahko učini kaznjivo dejanje. Baš v tem, gospoda, leži težkoča, a tudi vzvišenost vašega poklica, da se izluščite iz vsakojake strankarske obveznosti.

Odločno moram zanikati, da tožnik stoji kot zastopnik nemške stranke pred vami. Nemški narod priboril si je velika kulturna polja, in to bode, ako dade Bog, zgodilo se tudi v bodoče; a to vedno le na poti naobraženosti, prosvete, a nikdar na poti nečlovečnosti, surovosti, teptanja pravic družih. V postopanju tožnika pa je kovarstvo, maščevalnost, nagib k surovej agitaciji — svojine, ki so nemškemu značaju popolnoma tuje.

Prosim vas, končuje zagovornik, oprostite se

kar je za resnico smatral, tako čisto posvetil! „Ta človek, tako kratke pameti! . . .“ mislil si je Neždanov. „Nij-li stokrat bolje tako kratke pameti biti . . . nego kot . . . kot jaz?!“

Toda takšnemu ponižanju samega sebe protivil se je njegov ponos in njegovo samoljubje.

„Čemu to? Nebi-li morda jaz tudi mogel svoje življenje za to žrtvovati? Čakajte samo, gospodje . . . Tudi ti, prijatelj Paklin, ki se bodeš o svojem času preveril, da jaz, estetik in zlagatelj verzov . . .“

Jezno pogladil si je lase z roko, zaškripal z zobmi in se brzo slekel ter se vlegel v mrzlo, vlažno posteljo.

„Lehko noč!“ čul se je z one strani Mažurin glas, „jaz sem vaša sosedinja.“

„Spijte sladko,“ odgovoril jej je Neždanov in še le zdaj palo mu je na pamet, kako je ona ves večer neprestano vanj gledala . . .

„Kaj neki hoče?“ dejal je sam pri sebi — najedenkrat ga je bilo sram. „Da bi vendar brzo zaspati mogel!“

(Dalje prih.)

od političnega stališča, in sodite jedino le po načelu: *justitia regnorum fundamentum!*

Ako boste to storili, more ne samo toženec mirno pričakovati vaše sodbe, temveč vaš izrek bode lahko velicega pomena za vso bodočnost porotnih sodišč v Avstriji! (Od mnogih stranij sliši se odobravanje.)

Dr. Kopp odgovarja na nekatera dokazovanja zagovornika ter pere svojega klijenta Fränzel-Vestenecka z bombastičnimi frazami. Vestenecka je baje to očitjanje najbolj zbolelo, da je bil v preničke družbi.

Dr. Porzer pa je zopet stvarno pobil predgovornika ter poudarjal, da tožnik mej razpravo nobene priče, ki izpovedale so proti Vestenecku, nij mogel opovreči naravnost.

„Uradnik ima,“ svršuje zagovornik, „dolžnost, da je vladi in njenim naredbam pokoren, in ako je družega mnenja, naj ima toliko takta, da s svojim nagledom demonstrativno ne sili naprej. Mi ne moremo gojiti želje, da bi v uradništvu politično strankarstvo napredovalo. Naopak moramo želeleti, da je dolga vrsta okrajnih glavarjev nasledniku gospoda pl. Vestenecka podobna.“

Dr. Porzer prosi za oprostenje g. Hamana (Konec prihodnjič.)

Domače stvari.

— (Upravni odbor društva Narodni dom v Ljubljani) imel je sinoči sejo, pri kateri je bil voljen dr. Karol Bleiweis vitez Trstniški namestnikom predsednika, g. dr. Josip Starè blagajnikom in g. Ivan Hribar tajnikom.

— Volil se je dalje agitacijski odsek obstoječ iz gg. Hribar, dr. Papež in Murnik, kateremu je nalog vzbujati zanimanje in delovanje po vsem Slovenskem, v ta namen dopisovati vsem čitalnicam in bralnim društvom, obračati se do znanih rodoljubov in snovati v večjih krajih pododbore, nabirati darila itd. Dalje so se v juridični odsek volili gg. dr. Moschè, dr. Jarec in Grasselli, katerim je nalog, da pregledajo pravila, poizvedajo želje društvnikov in poročajo v čem in kako naj se pravila preuredi, da bode tako mogoče uže bodočemu občnemu zboru meseca marca staviti gotov predlog. Ker se deležni listi za zdaj še ne morejo izdavat (ker bi občni zbor utegnil znižati deleže na 100 ali 50 gld.) ukrenilo se je, da vsa vplačila začasno potrjuje blagajnik. Društvenikom treba dopisati, da naj do 1. marca t. l. za podpisane deleže storé primerno vplačilo. Sklene se dalje, da se takoj oskrbé potrebne definitivne knjige in sicer knjiga deležev, strazza, glavna knjiga, kateri posel prevzame gg. Starè in Hribar. Po raznih razpravah in dogovorih sklenilo se je še, da so vsa opravila odbornikov brezplačna in da se gospod predsednik pooblašča, da v smislu §. 16 pravil povpraša Slov. Matico, je-li pripravna prevzeti darilo in da tudi drugim narodnim društvom dopisuje v primernem smislu. Prihodnja seja 13. t. m.

— (Občni zbor trgovskega pomočnega društva) vršil se je v nedeljo v magistratni dvorani v navzočnosti 64 udov. Predsednik g. Dreo pozdravi zbor in naglašja, da je društvo tudi pretečeno leto uspešno delovalo, za kar gre posebna zahvala društvenemu podpredsedniku g. trgovcu Trevnu. Pohvalno omenja predsednik tudi oskrbovanje bolnih udov v društveni bolnici, ki je v hiralnici sv. Jožefa. Konečno se spomina predsednik v preteklem umrlih sedmerih udov, mej njimi častnega uda g. Valentina Pleiweisa. Zbor v znamenje sočutja vstane. Iz poročila društvenega odbora je razvidno, da se je izdalo za bolne društvenike 2319 gld. 73 kr. Dohodki so iznašali pretečeno leto 6279 gld. 11 kr., stroški pa 3533 gld. 78 kr., tedaj se je premoženje pomožilo za 2745 gld. 33 kr. Skupno premoženje društva iznaša 47.645 gld. 38 kr., od katerih spada na bolnišni zaklad 35.139 gld. 28 kr., na penzijski pa 12.506 gld. 10 kr. Filijale je imelo društvo v v Kranji, Novemestu, Celji, Mariboru, Ptuj, Radgoni, Celovci, Beljaku in Velikovci. Udov je štelo društvo lansko leto 12 častnih, 67 podpornih in

359 pravih, tedaj vkupe 438. Pri filijalah imela je društvena blagajnica zadnja tri leta 829 gld. 83 kr. dobička, zato sklene zbor, da še nadalje filijale obstoje 3 leta. Pregledovalni odsek poroča, da so knjige in društveno premoženje popolnem v redu. Po nasvetu g. Trevna se sklene, kot dodatek k pravilom, da tisti udje, ki so stari 25 let in so še le postali trgovski pomočniki, plačajo, ako pristopijo v drugej polovici leta, le pol letnega doneska in upisnino. Zastran blaznih udov se sklene po nasvetu g. Drašlerja, katerega podpirajo tudi gg. Petričič in Jeločnik, da se o tej zadevi razgovarja v nalašč zato sklicanem občnem zboru. Zastran hiralnic udov se sklene, da se oskrbe na društveni račun v tukajšnji hiralnici, ali pa da se jim iz bolnišnega zaklada izplača mesečna podpora, katero določuje odbor. Gospodu Trevnu izreče zbor zahvalo mej živiočlici za njegov izredni trud v prid društva. Potem je bila volitev odbora obstoječega iz 9 udov. Zmagali so z veliko večino kandidatje, katere je nasvetovala narodna stranka. Od prejšnjega odbora bili so izvoljeni jednoglasno gg. Dreo, Trevn in Jäsch. S tem so Slovenci pokazali, da niso tako brezozirni, kakor nasprotna stranka in da vedó ceniti zasluge in zmožnosti teh treh mož, če so ravno nasprotnega političnega mišljenja. Mesto prejšnjih odbornikov pa so bili izvoljeni na novo gg. P. Drašler, J. Knez, J. Perdán, H. Turk, J. Wölfling in F. Sos, vsi iskreni narodnjaki in v trgovskih krogih vplivni možje. V revizijski odsek bili so izvoljeni po nasvetu g. Petričiča gg. C. Baumgartner, J. N. Plavec, A. Jeločnik, M. Rant in F. Kolman.

— (Pogreb) borovniškega župnika Antona Jugovca je bil — kakor se nam iz Borovnice poroča — prav veličasten in ganljiv. Zbralo se je 19 duhovnikov, nekateri prav od daleč; odlične gospode iz soseščine je bilo videti mnogo; ljudstvo domače pa je prihitelo ljubljenu svojemu pastirju izkazat zadnjo čast, kar ga je moglo z doma. Prej ta dan pa je prišlo mnogo tujcev z Vrhnike, iz Ljubljane in iz sosednjih fará pokropit častitega starčka. Venec, prav krasen, je dala položiti „svojemu nepozabljivemu prijatelju“ gospoda Gallétova iz Bistre, a vencev bilo je tudi družih. Dve prelepi žalostinki je zapel kvartet pevcev v cerkvi in na grobu. Zadnji petek je bil za Borovnico praznik, ali tužen, zelo tužen praznik! — Ljudstvo, navajeno v ranjem dobrega gospoda, želi mu vrednega naslednika in se nadeja, da patron blag. gosp. Gallé prav in po sreči izbere!

— (Penzioniran) je g. Josef Derbitsch c. kr. okrajni glavar v Kranji. Ker mož, nam nij bil posebno prijazen, veselega srca vzdihnemo: R. I. P.!

— (Razpisana) je služba kanclista pri c. kr. sodnji v Ilirski Bistrici. Prošnjo do 1. marca t. l.

— (Iz Metlike) se nam piše: Svečanost Vodnikova dne 5. t. m. bila je sijajna in jako živahna. Kotiljon trajal je dve uri in vzbudil mnogo veselosti. Duhovščina slovenska in hrvaška bila je hvalevredno zastopana.

— (Društvo „Edinost“ v Trstu) napravi v soboto 11. februarja veliko besedo s plesom v gledališči „Politeama Rossetti“. Spored obsega zборе: 1. „Slava Slovincem“, Hajdrihov. 2. „Kdo je mar“, Ipavčev. 3. „Domovini“, Ipavčev. 4. „Što čutiš“, Jenkov. 5. „Slavjanska“, Carlov. Po besedi ples, pri katerem gode orkester gledališča „Politeama“. Čisti dohodek veselice je namenjen društvu in v podporo delavcev.

— („Hrvatska Vila“) je naslov leposlovnemu listu, ki bode na Sušaku izhajal vsak mesec in kateremu je mej drugimi geslo: „iztisnuti sve njemačke listove iz hrvatskih kuća“. Cena mu je za vse leto 7 gld., za pol leta 3 gld. 50 kr., na mesec 60 kr. Prva nam došla številka ima veliko in povsem krasno obliko, tisk je izboren, vsebina pa jako mnogovrstna, kajti razen izvirnega romana „Primorci“, raznih pesni, prestave ruske novele, životopisa A. Šenoe, listka itd. donša ta list tudi modno poročilo in po Kuhači za glasovir uglasbeno pesen „Prva ljubav“. Ilustracije so lepe, zlasti pri-

dejano „Uzašasce Kristovo“ po slavnej Rafaelovej „Transfiguraciji“ napravljene fotografčni svetlostek bode vsakej sobi v kinč. Ker je Hrvatska Vila res prav bogato in fino opravljena, jej želimo obilo naročnikov in vsestransko razširjenje.

Telegram „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 7. februvarja. Vršni se generalna debata o davku na petrolej. Ker je izjavilo ministerstvo, da to smatra kot zaupno vprašanje, sklenil je centum in Hohenwartov klub zanj glasovati. Torej je večina zagotovljena.

Razne vesti.

* (Turgenjev v.) Ruski listi poročajo, da bode Turgenjev, ki se vrne v aprilu v Rusijo, preživel svoje stare dni v Rusiji in sicer na svojem v gradu v guberniji Orelskeje.

* (Knez bolgarski) daroval je sto tisoč frankov v namen, da se kneževina bolgarska znanstveno izobraži, in ruski car je dovolil, da gre društvo ruskih učenjakov v Bolgarsko.

* (Vereščaginove slike) razstavljene so zdaj v Berlinu. Ogledal si jih je tudi Skobeljev, ki je na mnogih slikah naslikan. Večina listov berlinskih proslavlja slikarja kot mesija; drugi listi pa, kateri vse, če je tudi umetnost, kar pride iz Rusije, zaničujejo, tudi pri teh umotvorih pravijo, zaslepjeni od strasti, da je to tedencijozno slikarstvo.

Poslano.

Gospod urednik!

Z veliko radostjo in splošnim navdušenjem pozdravilo se je menda povsod, kjer bivajo zavedni Slovenci, sporočilo, da se je v Ljubljani ustanovilo društvo, čegar namen je postaviti, vzdrževati in končno „Matici Slovenske“ v last izročiti „Narodni dom“.

Nadejam se, da ga ne bode zavednega narodnjaka, kateri ne bi z največjo radostjo storil vse, kar bi odboru utegnulo olajšavati njegovo prizadevanje, da postavi poznejšim generacijam v belej Ljubljani, tem naravnem in duševnem središču našega naroda, dostojen spomenik naše zavednosti, naše navdušenosti in našega rodoljuba.

Povsod je torej potreba, da se začno nabirati z istim navdušenjem in isto vztrajnostjo, kakor se je to godilo pri naših bratih Čehih za njihovo narodno gledališče, prostovoljni doneski za vseslovenski „Narodni dom“.

In baš sedaj v predpustnem času je zato mnogo ugodne prilike. Naj ne bode na Slovenskem od Mure do Adrije ter od Kolpe do Zilje predpustne zabave ali svatovščine, kjer bi se ne nabiralo za „Narodni dom“. Vsak še tako majhen dar in od vsacega znamenje bode naše zavednosti ter pripomoč za občno narodno delo po pogovoru: „Zrno do zrna pogača, kamen do kamena palača!“

V R. dne 4. februvarja 1882.

Z odličnim spoštovanjem
Rodoljub s krajne meje slovenske
na Štajerskem.

Listnica uredništva. Gosp. A. L. O. Bresa v Wabaschi, Minnesota v Ameriki. Vaš list prejeli, isto tako vrednostni papir na Creditanstalt. Za zadnjega so nam gg. Souvani izplačali 26 gl., od katerih smo po Vašem nalogu izročili Matici 10 gl., „Ljubljanskemu Zvonu“ pa 15 gl. 95 kr., 5 kr. je iznašal kolek za „žiro“. — Naš list se vam bode odslej pošiljal po Vašem navodu. Vašo ponudbo glede romana kakor tudi ponudbo, da nam v Ameriki dobite kaj novih naročnikov, smo s posebnim veseljem vzeli na znanje, kajti to nij kar bodi. Vaš spis „The house cleaning“ bil je tiskan že v preteklem letu. Da ste nam zdravi!

Naročevanje na Cottavo biblioteko svetovne literature, obsegajoča dela Goethejeva, Shillerjeva, Lessingova, Shakespearova, Molierova, Calderonova, Dantejeva, Plantenova, pl. Kleistova, Chamissova, Körnerjeva, Lenanova v jednakoimernih, lepih, novih izdajah. Zvezek, vezan v usnji, velja le 60 kr. av. v. Naročila sprejema. (80)

knjigarna Giontinijeva v Ljubljani.

Prvi zvezek je že izšel in se lahko ogleda.

Meteorološko poročilo.

(Pregled čez pretečeni mesec.)

Barometer: Barometer je stal v celem meseci neprimerno visoko in sploh za 12:17 mm višje, kot je srednje stanje vsega leta za Ljubljano; znašalo je namreč 747:47 mm in je bilo samo 4. januarja podnormalno. Z ozirom na srednje stanje vsega meseca je stal barometer 13krat pod in 18krat nad normalom. Najvišje srednje stanje in sploh tako visoko, kot se v Ljubljani še nij opazovalo, namreč 758:00 mm ali za 10:53 mm nad normalom, je imel 16. januarij; najnižje, namreč 734:73 mm ali za 12:74 mm pod normalom, 4. januarij. Razloček mej maksimumom in minimumom srednjega stanja 23:27 mm. Najvišje v vsem meseci sploh, namreč 758:75 mm visoko, je stal barometer 16. januarja zjutraj, najnižje, 734:07 mm visoko, 4. januarja popoldne;

razloček mej maksimumom in minimumom sploh je torej znašal 24:68 mm. Največji razloček v stanju jednega dne, za 6:45 mm, je imel barometer 8. januarja; najmanjši, za 0:52 mm, 20. januarij.

Termometer: Srednja temperatura vsega meseca je znašala — 0:6° C, to je za 1:7° C nad normalom, meseca januarja za Ljubljano. Srednja temperatura je bila 20krat nad, 11krat pa podnormalna. Najvišjo srednjo temperaturo, + 5:2° C ali za 7:4° C nad normalom vsega meseca je imel 7. januarij, najnižjo, — 4:9° C ali za 2:7° C pod normalom, pa 15. januarij; največji razloček v srednji temperaturi znaša torej 10:1° C. Najvišja temperatura vsega meseca sploh, namreč + 6:6° C ali za 8:8° C nad normalom, je bila 7. januarja popoldne in zvečer; najnižja, — 8:8° C ali za 6:6° C pod normalom, 15. januarja zjutraj. Največji razloček v temperaturi jednega dne, 9:6° C, je imel 17. januarij; najmanjši, 0:8° C, 21. januarij. Največkrat, v 6%, je bila temperatura pod ničlo, v 41% nad ničlo, v 3% pa na ničlo.

Vetrovi: Vetrovi so bili ves mesec skoraj brez izjeme slabotni; sploh so pa prevladovali severni in vzhodni vetrovi. Od južnih dva nijsta bila celo nikoli zastopana, namreč čisti „jug“ in „jugovzhod“. Z največjimi, namreč z 21 5%, je bil zastopan „vzhod“; z 18:5% burja; s po 15% „brezvetrije“ in „jugozahod“; s 13% „gorenjec“; s 10% „čisti sever“ in s 6% „čisti zahod“.

Vreme: Vreme je bilo vesled zelo visokega barometrovega stanja precej stanovitno in suho. Nebo je bilo v 47% jasno; v 45% oblačno; v 5% deloma jasno, deloma oblačno; v 3% pa deževno.

Mokrina: Deževne dni je imel ves januarij samo tri, namreč 4., 6. in 7. dan. Padlo je vsega skupaj za 16:6 mm dežja; največ, skoraj polovica 4. januarja, najmanj 7. januarja. Snega ves mesec nij palo nič.

Dunajska borza

dné 7. februvarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni državni dolg v bankovcih	73	gld.	65	kr.
Enotni državni dolg v srebru	75	„	50	„
Zlata renta	93	„	50	„
1860 državno posojilo	130	„	50	„
Akcije narodne banke	809	„	—	„
Kreditne akcije	296	„	50	„
London	120	„	20	„
Srebro	—	„	—	„
Napol.	9	„	54	„
C. kr. cekini	5	„	63	„
Državne marke	58	„	50	„

Zahvala.

Za obilo sočutje mej boleznijo gospe

Ane Gregoričeve,

c. kr. sodnega zdravnika soproge,

kakor tudi za krasne darovane vence in za udeležbo pri pogrebu izreka najtoplejšo zahvalo

žalujoča rodbina.

V Ljubljani, dne 7. febr. 1882. (81)

Zahvala.

Vsem, ki so se tako mnogobrojno in sočutno udeležili pogreba prečestitega gospoda župnika

Antona Jugovica

v petek 3. dan t. m., zlasti pa veleblagorodnej gospi Karel Gallétovej v Bistri za velikodušno in visoko pomoč, prečestitim gg. duhovnikom in pevcom za blago sodelavnost, slavnemu tukajšnjemu „bralnemu društvu“ in vsem p. n. darovateljem krasnih vencev, izreka globoko ginenega srca najtoplejšo zahvalo

(78) žalujoči sorodniki.

V Borovnici, dné 5. februvarja 1882.

Srčni pozdrav!

vsem čestitim prijateljem, od katerih pred odpotovanjem v Sarajevo nijsem mogel osobno posloviti se.

Karol Gressel,

(75—3) c. kr. oficijal vojaškega oskrbnitstva.

Učenec

se takoj sprejme pri (78—2)

M. Achtschinu,

sv. Florijana ulice št. 4,

prodaja špecerijskega blaga.

Podpisani si usoja p. n. občinstvo ponižno naznanjati, da je danes

gostilno

gospe **Neže Hostnik**, vulgo pri Krištofu, v **Kamniku** prevzel. Skrbel bode za izvrstno kuhinjo, kakor tudi za dobra vina; pripoča tudi sobe za preučevanje.

Spoštovanjem

Fran Hraštnik,

mesar

(53—4)

L. EHRWERTH,

zobni zdravnik, v Gosposkih ulicah št. 1,

ordinira v vseh

zobnih boleznih

in postavlja zdaj

umetalne zobe in zobovje

dobro in brez bolečin. (77—1)

Vozni listki v Ameriko.

Kreiranje agentur, ki skrbijo za preseljevanje, ima nalogo, da skrbi za varnost potujočega občinstva pred sleparijami inozemskih agentov. Dokaz temu je, da vsak mnogopotujoči, kakor n. pr. Angleži in Amerikanci s posebnim veseljem kupujejo svoje vozne listke pri avstrijskih agentih, ker se dobivajo vedno po originalnem tarifu. Svetuje in natančneje poročila daje (70—3)

C. kr. koncesijonirana glavna agentura

Arnolda Reifa,

spediterja za svetovni promet,

Dunaj, I. Bez., Kolowratring, Pestalozzigasse Nr. 1.

Na **Krayjeku**, pošta **Hudo** (Pösendorf), prodado se

železni deli mlatilnice z vrtilom

vred za 60 gld. a. v.

(61—3)

Absolviran spodnje-gimnazijec

z dobrimi spričevali se sprejme v lekarni podpisanega kot praktikant.

Fr. Wacha,

(69—2)

lekár v Metliki na Dolenjskem.

Proda se hiša,

ki ima tri sobe, klet; zraven hlev; pri hiši je tudi 470 sežnjev vrta. Proda se za 2700 gld. Polovica se lahko v obrokkih plača. Hiša je nova in prosta 20 let davka. Natančneje se zve pri

Janezu Turšiči,

v Ljubljani, Trnovsko predmestje,
Opekarska cesta št. 7.

(72—2)

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bolezni v želodec,

in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrdečo sapo, napihnenje, kislo podiranje, ščipanje, katar v želodcu, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli (če izvira bolečina iz želodca), zoper kró v želodcu, prebloženje želodca z jedjo ali pijačo, črve, zoper bolezní na vranici, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar **C. Brady**, Kremsier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna Gabriel Piccoli, na dunajski cesti; lekarna Josip Svoboda, na Prešimnovem trgu. V Novem mestu: lekarna Dom. Rizzoli; lekarna Josip Bergmann. V Postojni: Anton Leban. V Gorici: lekarna A. de Gironeoli. V Ajdovščini: lekarna Michael Guglielmo. V Celju: lekar J. Kupferschmid. V Kranju: lekar Drag. Šavnik. V Kamniku: lekar Josip Močnik.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš izdelek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kapljice za želodec morajo imeti v sklenico vtisnena besede: **Echte Mariazeller Magentropfen — Brady & Dostal — Apotheker**, sklenica mora biti zapečatená z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske matere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sodnijsko spravljeno varstveno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim znamenjem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki némajo teh znakov istinitosti, naj se zavrzéjo kot ponarejeni in prosimo, naj se nam taki slučají takoj naznanijo, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (487—23)